

Biblioteka
44°N i 20°E

Urednik
Nikola Petaković

Aleksandar Žiljak

Copyright © 2012. Aleksandar Žiljak
Copyright © 2014. za srpsko izdanje Čarobna knjiga

Dizajn korica
Čarobna knjiga

IRBIS

ISBN 978-86-7702-329-4

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, prešampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2014.

*There is no reason goodness cannot triumph over evil,
so long as the angels are as organized as the mafia.*

Nema razloga zašto dobro ne bi slavilo pobjedu nad zlom,
samo ukoliko anđeli budu organizirani poput mafije.

Kurt Vonnegut, *Cat's Cradle*, 1963.

Flashback 1:

Sukob civilizacija

Izražaj je njenog lica bio potpuno miran, nije joj moglo biti više od trinaest. Gledala me krupnim zelenim očima, a da nije ni trepnula. Prikivala me pogledom u mjestu. Pokušavao sam je zamisliti kako se smije, pokušavao sam zamisliti njene bijele zube i vjetar u kosi poput ugljena. Nisam uspijevao. U očima joj nije bilo smijeha.

Ratovali smo protiv djece. Najbolji vojnici, nepobjedivi, što žive prekratko da bi se bojali smrti.

Lice joj je bilo oaza smiraja u kaosu oko nje. Desetnik se derao u mikrofon, pokušavao je onima s druge strane objasniti situaciju. Nadzorna točka bila je skroz razvaljena, dva su Amera bila još samo krvavi razmaz. Treći je gorio u HMMWV-u, zgrčena crna lutka za volanom buktećeg terenca. Smrad spaljena mesa razvlačio se nad vrelinim asfaltom i grizao nos. Četvrti je bio stajao nešto dalje i sad se trzao kô napucani zec, bez obje noge. Jura Vrač i Joža već su bili nad njim. Uigrano su ga podvezali, a onda ga je Jura nakljukao injekcijama i Amer se smirio, stabiliziran. Vjerojatno mu je bio sretan dan, imao se realne šanse izvući. Purpurno srce na prsa junačka i m'rš doma!

Bili smo najbliži kad nam je škanjac javio gdje je opalilo.

Stigli smo u roku odmah, poiskakali iz *patrije*, napravili kordon i onda s puškama na gotovs čekali da dojašu kauboji i preuzmu dalje. Štef je iznutra nervozno promatrao preko kamere spregnute s M2HB, spreman

opizditi iz teške strojnice. Rulja se okupila, sa sigurne udaljenosti dizala stisnute šake i slavila Allaha. Bilo nas je malo i ne bi bilo valjalo da su se ohrabrili, moglo je poletjeti kamenje: ne bi nam bilo prvi put. Odred pavijana baš bi bio dobrodošao, ali nismo ih imali. Nisu nam ih davali, uporno su tjerali vojsku da radi policijski posao.

A onda je ipak stigla Sedma konjička, preletio nas je *apache* i zagrmio prema rulji, rotor je uskovitlao gusti crni dim nad širokom ulicom. Ljudi s druge strane nisu uzimali, ali helikopter ih je trebao držati podalje dok se leševi ne zapakiraju u vreće i ne ispere krv.

Nisam mogao odlijepiti se od djevojčicina lica, nisam mogao okrenuti glavu na drugu stranu, da ne gledam te oči. Dosad sam se već trebao naviknuti, kazao sam sebi, a dobro sam znao da se na ovo ne navikava. Mogao si se samo napušiti ili šutnuti ravno u venu ili naroljati negdje u crnoj točionici, kô svinja, da ti na oči izlazi ne bi li zaboravio, ali ne i naviknuti se. Uvijek mi iznova nije išlo u mozak kako ijedan dio ostane čitav kad grune oko tijela. Svejedno, glava je bila tu, netaknuta, počivala je na asfaltu, kô da ju je mala garava bila skinula s ramena i odložila na trenutak, dok ne obavi neki posao.

Desetnik me bijesno dozvao, vidio je da sam se ukipio. Nije se usudio ispsovati one s druge strane veze, pa je zato meni jebô sve po spisku. Bacio sam posljednji pogled na djevojčicu, nadao sam se da je u raj. Bio sam siguran da je u raj. Znao sam da ne može biti u paklu, ni pod razno. Pakao je bio ovo ovdje oko nas, gdje smo mi bili. I zaslužila je. Bila je spremna za ono u što vjeruje dati više no itko od nas.

1.

Posao je posao

Arnold mi pridržava vrata svojom snažnom desnicom, ulazim u zagušljivu polutamu ureda. Debeli Gazda sjedi za stolom, zavaljen u kožnoj fotelji, u ruci mu dimi cigara. Prava burmanska, ne znam kako je podnosi. Iza njega, u sjeni, stoje njegovi snagatori, iz kamena isklesani. Crni zmajevi u tami, neosecesijska je stolna svjetiljka jedino svjetlo u cijelom uredu. A i to prigušeno, Debeli Gazda ne podnosi svjetlo. Nešto s očima i kožom, ten mu je zdrave boje čovječje ribice. Sedmorica u crnim odijelima zid su iza njega, izbrijani, na nosevima inteligentne naočale, pod sakoima artiljerija, od duge devetke naviše. Debeli Gazda ne osjeća se baš ugodno u našem društvu. I zato čak sedmorica za zaleđe.

Puno i previše, ali ništa za Arnolda i mene. Više me brine dopunsko osiguranje. Pavijan što nezainteresirano zijeva u kutu dok ulazimo, ne znam je li mu samo dosadno ili namjerno pokazuje palac duge očajake, a onda me pozorno promatra dok prilazim stolu. Ne volim pavijane, mrzi me kačiti se s njima. Sedmorica su ništa, Arnold samo izvuče Urazumitelja i Upokojitelja i kraj priče. Poslije treba ekipa čistačica da se ostruže ono što ostane. Ali pavijan je brz i opak.

„Imaš robu?“, pita me Debeli. Glupo pitanje, kô da mi se u njegovu jazbinu svraća na šalicu čaja.

„Imaš novac?“

„Pare, care, pare!“, uzdiše Debeli dok vadi platnenu vrećicu, koža stenje pod njegovom guzicom kako je baca na stol. „Samo pare! Kud to ide

ovaj svijet, pitam ja!” Zlatnici zazveckaju, po zvuku već znam da je sve tu, do zadnjeg, kako je dogovoreno. Šuške danas vrijede, sutra ne vrijede, a ja ne radim s plastikom. Moja firma posluje samo s čvrstom valutom, to je zadnji bog u kojeg još vjerujemo.

„Daj mu”, režim Arnoldu i moj tjelohranitelj izvlači podatkovnu iglu skrivenu u remenu svoga sata i stavlja je na stol. Hoće uzeti vrećicu, ali Debeli ga zaustavlja pokretom ruke.

„Polako, drugar, prvo da pogledamo robu!” Debeli Gazda vadi vademekum iz džepa svog bijelog odijela, rastvara ga, utiče iglu i dodiruje par ikona na zaslonu. Nekoliko sekundi kasnije, lice mu se razvlači u gramzivi osmijeh dok se piratizirani nanoprogrami smjenjuju na hologramu što ga iscertava vademekum. Ne prepoznajem nanobote, programi su neka nova roba.

Debeli mi nije rekao o čemu se radi, a nije moje da znam. Plaća me po kilometraži, samo da prokrijumčarim iglu u grad, a ne da postavljam pitanja. I očito je sretan i veseo, sve je baš kako je naručio. Konačno vadi iglu i daje Arnoldu da uzme novac.

„Prebroji”, naređujem Arnoldu i on poslušno razvezuje vrećicu. Jest da sam bezobrazan, ali koliko Debeli vjeruje meni, toliko ja vjerujem njemu. To je jedini način za voditi ovaj posao.

* * *

Zagreb je Toranj, tri kilometra visok. Blještavi bionički superneboder bode plavetnilo na jugu: gledam ga kroz stražnji prozor, usađenog u temelje usred umjetnog jezera kilometar u promjeru. To zato jer je Zagreb prva potresna zona, pa da unutra ne podobivaju morsku bolest

kad počne rušiti sve ostalo. Ali jezero je i šanac. Kmetija s ove strane, Tahiji s one. Nigdar ni tak bilo da ni nekak bilo. Pa tako od stoljeća sedmog. Kmeti i taborniki.

Vozimo se s Kajzerice Savskom put sjevera, klizimo polukontroliranom entropijom koja je Zagreb sjeverno od Tornja. Arnold za volanom, ja izvaljen odostraga. Bijela *dacia*, dostavno vozilo s logom firme koja ne postoji čak ni na papiru. Ništa previše upadljivo, ništa što bi privuklo pretjeranu pažnju. Ali zato modificirano. Moju *daciju* ne probija ni mina pod kotačem, ni bomba ispod šasije, ni ručni bacač. Bogami, ni metak od volframa. Jednom su me uhvatili u neoklopljenom vozilu, drugi put majci neće.

Ližem šapu, Arnold usporava. Pred SC-om parkiran bijeli *stryker* s crnim UN na guzici i bokovima, oklopno vozilo zauzima cijelu traku. Plava kaciga maše crvenom tablicom, pokazuje nam da stanemo uz rub pločnika. Još jedna nadzorna točka, siju ih i gdje treba i gdje ne treba.

Arnold spušta prozor. Plavac pozdravlja na lošem hrvatskom. Arnold mu daje papire, u zadnja je tri dana grunulo sedam puta i cijeli je UNPROZ Zagreb pod uzbunom. I zato Arnold izlazi i otvara stražnja vrata. Plavac gleda unutra s HK 33 na gotovs, vidi samo par nabacanih kutija. Mene, skrivenog optimaskom, ne vidi. Plavac, neki jadnik iz Istočnoafričke unije kome je pun kurac svega, još se malo divi kako je Arnold lijep na osobnoj, vozačkoj i prometnoj, a onda daje znak i idemo dalje.

Opružam se na ugodnu ležaju, gasim optimasku i izvrcem se na leđa, sve četiri u zrak. Predem zadovoljno, još jedan posao uspješno je obavljen.

* * *

Arnold mi otvara vrata i ulazim u svoju sobu na katu. Vila nije prevelika: ima prizemlje i kat i deset soba i dvije kupaonice i salone i blagovaonicu i kuhinju i ostave i podrum i tavan i garažu i radionicu, huuuuuh, čovjek se zapuše samo dok nabroji. Ima i okućnicu, guste krošnje i neprobojno grmlje što skriva od nepoželjnih pogleda. I bodljikavu žicu i kamere i senzore. Možda sam mogao staviti i koju rasprskavajuću minu, ali nisam želio pretjerivati.

Susjedstvo je točno kako mi odgovara. Mračno i zapušteno otkako su moda i napredak i kaos nagnali elitu u Toranj. Murija i plavci ovamo zalaze samo ako je ozbiljno sranje, pa počnu prašiti ručni bacači i teške strojnice. Minobacačka granata u dvorište kalkulirani je rizik, s time lako živim. Skitnice i probisvjete-namjernike tjera žica, dobro njuše da se tu ne dijeli milostinja. Možda se i priča kako su tu i tamo vidjeli nekog da preskače unutra, a onda ga više nikad nisu vidjeli da preskače van. A i bande ih drže po strani, nitko ne voli da mu kojekakva fauna vršlja po teritoriju.

Mene bande ne diraju. Dobar sam s Kinezima, na „ti” sam s Kosovarima, trgovim s Ciganima, Čečeni mi duguju uslugu (al’ sam to Rusima prešutio), Rusi također (al’ to Čečeni ne znaju) i svima šupak radi pred Arnoldom. Moj mali UNPROZ usred UNPROZ-a.

Soba mi je gola četiri zida i ležaj. Cijela je vila takva, takvu sam je zatekao, a osim popravaka i oklopljivanja i utvrđivanja, nisam se trudio opremiti. Kad okolo idete na četiri šape, prioriteti se malo promijene. Ni Arnold nema neke prohtjeve. Četiri zida, ležaj, ormar za odjeću i soške za oružje. Dolje u prizemlju mi je hladnjak. Arnold ne jede, Arnold samo legne i preko noći gurne utikač u utičnicu. Struju imamo, vodu imamo, komunikacije rade: plaćam ljude da diskretno brinu o tome. Grijanje nam ne treba, ni Arnoldu, ni meni.

Uvaljujem se u ležaj, da konačno malo odmorim noge. Kao što rekoh, Debeli Gazda plaća me po kilometraži. Poskrivečki van iz UNPROZ-a, pažljivo, samo meni znanim stazama, mimo nadzornih točaka i straža i ophodnji. Pa onda preko bespuća, da me nitko ne vidi, zaobilazeći ono malo duša po selima i gledajući da ne nagazim na bande i gerilu i glupa minska polja. I preko Velebita, pa na obalu. Dolje uzmem podatkovnu iglu i natrag.

Sporo, mrežom bi bilo u tren oka. Ali mreža se prisluškuje i nadzire, Echelon 2 već dulje vrijeme radi prekovremeno. Svaka se elektronska poruka otvara i čita i analizira, kodiranje i šifriranje samo privuku još više pažnje. Ukradeni nanoprogrami među prvim su što se traži.

Evo, da pojasnim na banalnom primjeru. Imate birtiju i naravno da gosti traže pašaretu. U neka davna vremena, pozvali biste Pašareta LLC i naručili koliko da vam se dostavi. Danas, kako je tehnika uznapredovala, pozovete istu firmu za nanoprogram. Potpišete ugovor, oni vam ga pošalju, pa si vi sami miješate vodu, šećer i CO₂ u svome licenciranom replikatoru. Jasno, replikator bilježi koliko ste napravili, pa prema tome plaćate vlasniku licence.

E sad, ako više volite sivu ekonomiju, nabavit ćete si piratizirani nanoprogram, koji ćete vrtjeti u skrivenom, neregistriranom replikatoru. Zarada je jasna. Jasno je i da molite Boga da vas ne ulove. Kakvo rasulo vlada, šanse su vam dobre. E, a to je bio banalni primjer. Usput, nećemo sada čijom je zaslugom prihod od pašarete u UNPROZ Zagreb prije pet godina pao za nekih 75%, jelda da nećemo? Ovo je ionako bilo samo za objasniti sistem.

Pravi novci, međutim, okreću se za lijekove, kirurške nanobote, sintetske droge, DNK assemblere, kozmetiku, tretmane pomlađivanja, napredne

polimere, kristalne rešetke, elektronske komponente, nanomehaničke dijelove, oružja i protuoružja, takve stvari. Nađe se i još crnje robe, bolje da ne spominjem. Ako vas uhvate da *to* švercate, najebali ste! Dođe mrak i napravi „mljac!”.

I stoga, kurir: nema prisluškivanja, nema zapisa, nitko ne zna da je transakcija obavljena i da je roba ušla u grad. A to se plaća i cijeni. Onaj tko se uspije učiniti potrebnim svima može živjeti tamo odakle su čak i utjecajni pokupili krpice.

A šape umorne i glad već počinje moriti: Debeli mi nije dao ni da pojedem. Arnold me sačekao na dogovorenom mjestu, ubacio u kola i odvezao Debelom i onda kući i sad, nakon tri pregleda vozila, krulji u crijevima.

Arnold bez riječi stavlja posudu pred mene, otvara vreću mačje hrane i istresa. I dok pohlepno grizem i proždirem komade, gutam ih i punim želudac, obuzima me smiraj što dolazi s utaživanjem one prve, najgore gladi. Arnold sjeda uz mene i gladi me po leđima dok jedem. Ne znam otkud mu to, počeo je s tim nedavno, ali ne smeta mi, baš nasuprot. Mora biti nešto u njegovu programu...

Flashback 2:

I want YOU for the US Army!

„Dobro da ste stigli, dečki! Svima bi’ im inače pičke polupô! Svima!”

„Daj, jebote, pijan si kô majka!”

„Jesam, pa kaj?”

Jura je sjedio među nama, ruku na leđima, svezanih plastičnim lisicama. Mirek je bio u drugim kolima, vozila su za nama natrag u bazu. Sutra je slijedilo sranje. Dečki su se napili u crnoj točionici i pograbili s nekim jednako tako pijanim Amerima. I to ozbiljno, proradile flaše i stolci. Onda kad su Ameri vidjeli da će popiti tamburu, a nisu imali zračnu podršku, netko zvao nas. Vojnu muriju.

Nisam znao što je bilo, tko je započeo, nije imalo smisla ni pitati. Nitko pojma nema kako je biti predziđe kršćanstva, poslani Bogu iza nogu – četiri vremenske zone od kuće, u pakistansko-afganistansko pograničje – da kundačimo sirotinju što, stoka jedna, nikako ne da na se.

„Pijan sam, pa kaj?”, nije se dao Jura, zaplitaio je jezikom dok mu se glava klatila kako se *puch* naginjao u zavoju. „Ja bum sutra bil trezan, a oni buju i dalje bili Ameri!”

„Dobro, dobro”, progundao sam. „To ćemo ujutro...”

Odjednom, plamena je kugla razderala noć i nešto me rasparalo odozdo, kroz sjedalo, ispod prsluka, rezalo me i komadalo, kao da je netko zabio

nož u mene i vuče gore. Mina je bacila *puch* u zrak, raskomadala ga i raskomadala nas unutra i onda je sve bio mrak.

Ne da na se, pa ne da, stoka jedna!

* * *

Bio je taj aneks ugovoru: nisi morao potpisati, ali ako si potpisao, vojska ti je dala deset posto bonusa u startu i još nešto za familiju. Familiju nemam, ali deset posto gore bilo je deset posto gore, pa sam potpisao. Ionako ne razmišljaš da će ti se to dogoditi, to se uvijek dogodi nekom drugom. A aneks kaže da u slučaju smrti prenosiš na vojsku sva prava na svoje organe i genetski materijal.

Ni danas ne znam bi li bilo bolje da nisam potpisao.

2.

Obavijest o smrti

„Debeli je mrtav.”

„Što se dogodilo, netko otvorio da prozračī?” Arnold ne hvata vic, lice mu je mrtvački ozbiljno. Lice mu je uvijek mrtvački ozbiljno, šupci ga nisu isprogramirali da se smije. Doduše, sigurno ga nisu programirali ni da gladi mačke. Znači, ima još nade za njega.

„Mi smo zadnji koji smo imali posla s njim.” Sad i ja postajem ozbiljan. Jest da ga nismo ni takli i to bi njegovih sedam samuraja trebalo potvrditi. Svejedno, prvi smo na spisku sumnjivaca. „Pojelo ga. I njega i njegove ljude. Samo je pavijan ostao. Pola sata nakon što smo otišli.”

Sad postajem vrlo ozbiljan. Možda ima veze s programima koje sam mu prošvercao, možda nema, ali znam što svi misle. Krivi smo dok se ne dokaže suprotno. A i onda će se već naći nešto za što ćemo biti krivi. „Tko je tamo preuzeo stvar?”

„Mislim da se još nisu sasvim sabrali. Ali morat će...”

„Zlatna Tigrica?”

Arnold kima glavom. Glupo pitanje, uostalom. Zlatna Tigrica je Debelome do jučer bila desna ruka. Samo ju je jednog dana doveo, nitko točno ne zna otkud. Šušalo se – nikad pred njim, a još manje pred njom – da mu je nezakonita kći. Ali Tigrica je mlada i lijepa i sposobna. I zajebana je, nisu je bez veze nazvali Tigrica. S jedne strane,

neće oklijevati da si prikuca svoju kožu na zid. S druge strane, s njom bi se dalo razgovarati. I meni je debelo u interesu da se sranje raščisti. Moja je reputacija, da ne pretjerujem i ne kažem čast, na tapeti.

„U redu”, odlučujem konačno. Uskoro bi mi mogla hrpa nadržanih Kineza pokucati na vrata, a ne znam je li mi baš mudro da me nađu kod kuće. Imam nekoliko skloništa u gradu za koja nitko ne zna. Nadam se. „Selimo se dok se malo strasti ne stišaju. Onda ćemo pokušati izgladiti.”

Flashback 3:

Panthera uncia

Skinuli su mi ogrlicu i izbacili me iz *blackhawk*a na snijeg, dobro se sjećam bijele hladnoće pod šapama i studenog planinskog zraka što mi je zaparao pluća. Drugi je *blackhawk* kružio oko zone iskrcavanja, pokrivač nas je svojim strojnicama. Nešto je u meni bilo zbunjeno, htjelo je natrag u bučnu sigurnost helikopterske kabine. Ali nešto drugo osjetilo je hladni dah slobode, s užitkom je udahnuo i onjušilo i promotrilo daleke vrhunce Karakoruma zastrte oblacima. Nešto se u meni vratilo kući, u голу, stjenovitu dolinu što se pružala poda mnom.

Nije da Ameri nisu pokušavali ugušiti otpor. Ganjali su sirotinju po planini na sve moguće načine. Opkoljavali zračno-desantnim brigadama i ubacivali male grupe specijalaca. Pratili iz satelita i hipersfera sa 20 kilometara visine, snimali iz ultralakih aviona na sunčev pogon. Sijali seizmičke i termičke i olfaktivne senzore po dolinama. A sirotinja ne da na se, uvijek bi nekako pronašli put, prljavi i odrpani i s tri zalogaja u želucu i AK-47 sto godina starim, al' još uvijek puca kô nov: kad te nastrijeli, jedna ti majka. Probili bi se kroz obruče, izbjegli patrole, ostali neopaženi, udarali gdje im se nitko ne nada. Svako malo jebali Amerima mater. Pet ljudi ovdje, tri ondje, danas heli, sutra besposadna. Pare lete, vreće se slažu u zalotane sanduke, rezultata nema.

Pa su čvarci brzo shvatili da im treba lokalna pomoć. Još bi možda nekog i mogli nagovoriti da se išlo malo suptilnije, da je ijedno selo ostalo čitavo od bombi i granata. Ovako, sami u gudurama, posegli su za radikalnijim rješenjem.

Uzeli su planinskog duha, biće na rubu legende.

Uzeli su snježnog leoparda, irbisa, neuhvatljivu mačku bujnog žućkasto-sivog krzna posutog tamnim prstenovima, dugog repa, rođenu za visinu i snijeg i led i kamen. Rijetku zvijer, nevidljivu iza stijene, kojoj ni litica ni procijep nisu prepreka. Našli su krupnog, snažnog mužjaka, dva metra dugog s repom i preko pedeset kila teškog.

I imali su mene, raznesenog minom i s potpisanim aneksom. Skenirali su mi karakterno-memorijsku matricu i superponirali je na debelo doradeni mačji mozak. Dodali su još zgodnih bioelektronskih stvari, da mi budu pri ruci. Osjetljivija čula. Ugrađeni vademekum sa satom, GPS-om i digitaliziranim kartama i još trista čuda. Sklop za govor. Komunikacijski sustav preko kostoberine što me stalno pratila na sigurnoj visini. Samo što mi još nisu ugradili satelitsku sa 150 programa.

Dali su mi zadatak. Da tražim, neprimijećen, skriven. Da opažam i ostanem neopažen. I da javljam preko kostoberine, položaj, brojno stanje, pravac kretanja. Dalje je bilo na čvarcima da odluče što će. I podsjetili su me da pazim što radim: nisam bio neranjiv, moja je vrsta skoro istrebljena. Svejedno, mačji instinkti i ljudski razum trebali su mi dati veće šanse.

Opskrba je išla iz zraka, biorazgradiva vreća mačje hrane izbačena svaki dan biorazgradivim padobranom iz male bespilotne letjelice. I letjelica je bila biorazgradiva, ako se slučajno sruši. Čak su mi prije polaska gurnuli par maraka pod nos, neka odaberem što ću radije, *whiskas* ili *kitekat* ili *sheebu*. Sve je to bilo sranje prema vreloj krvi i toploj jetri tek zaklanog barala...

3.

U pandžama Zlatne Tigrice

Idemo na istok. Imam jednu rupu u Sesvetama, tamo Tigrica baš ne zalazi. Morala bi proći Janjevce i Ere i Kosovare, a oni baš nisu dobri s Kinezima: sumnjam da će joj netko cinkati. *Dacia* je sad tamnoplava, s bijelim logom još jedne firme koje nema ni na papiru.

Cijeli je grad na nogama, nadzorne točke kamo god čovjek pogleda. Brzo se razglasilo da je Gazda prdnuo na rosu i murija se razmilila na sve strane. Bratstvo sečuanskih zmajeva krupna je organizacija i, ako još nije izvršena primopredaja, moglo bi doći do koškanja iznutra. I spisak onih sa strane koji bi rado otkinuli koji zalogaj usred borbe za vlast nije mali. Kineska četvrt bila je opasno tiha kad smo odlazili. A tiha Kineska četvrt nikad ne sluti na dobro. Svi su se zaključali iza svojih vrata i glancaju kalje i *hecklere* i *norincoe* i pune spremnike mecima i napeto čekaju što će učiniti Tigrica.

I zato, nadzorne točke posvuda. Arnold usporava pred sljedećom, plava *patria* i panduri u punoj zaštitnoj opremi, viziri spuštene. Uz noge im i pavijani, da se zna da nema zajebancije. Čak su dovukli i nosoroga za suzbijanje nereda, stoji po strani i čeka ako nekog treba izgaziti. Pavijani grizu, nosorozi gaze, pa ti pravi nemire ako si faca!

A mi smo poštene građani, je li, ja pod optimaskom među kutijama koje Arnold raznosi. Arnold spušta prozor, policajac ga pozdravlja i traži dokumente. Arnold posiže u džep, a onda iznenada kroz prozor ulijeće elektroda s iglom i kači se Arnoldu za crnu kožnu vjetrovku. Arnold se grči, struja mu jebe sve po spisku, i procesore i senzore i motoriku, i njegovu se tijelo samo slaže u sjedalo.

Ja sam odostraga, zatvoren i siguran. Bar se nadam. U nadi je spas. Nada umire zadnja. Jer kroz stražnji prozor vidim kako par policajaca priskače i vadi sprej-doze i prska cijelo vozilo. Šta je, ne sviđa im se boja?

Prolazi možda minuta, dvije. A onda se oklop oko mene jednostavno počinje topiti. Kô vosak nad plamenom. Istog trena znam koje je sranje u pitanju i istog trena znam da sam u govnicama. Ovo je strogo vojni nano, vidio sam rusku verziju na djelu. Razgradi *abrams* za tri minute, sve, i oklop i transmisiju i podvozje i turbinu i top, sve, ostane samo posada u gaćama. Jasno, postoje i protumjere, ali to je još stroži vojni nano i nemam ga u svojoj *daciji*. I zato mi se sad na oklopu prave rupčage i kroz njih netko gura cijev i ispaljuje i strelica me praši u dupe i, pet sekundi kasnije, sve je mrak.

* * *

Došao sam sebi, vidim, čujem, njušim, ali ne mogu se pomaknuti. Nije stvar u tome što sam sputan trakama, ne mogu ni brkom trepnuti. Sredstvo za omamljivanje još drži.

Ležim na tlu, na prostirci, ne znam koliko vremena protiče. Nasuprot meni stol, fotelja, iza ormar. Čujem korake iza sebe. Zaobilaze me, staju pred mene. Podižem pogled.

Odjevena je u bijelo, bijele cipele, hlače pripijene uz noge, bijeli sako, crna ruža u zapučku. Lice kao u porculanske lutke, uokvireno dugom crnom kosom, crnom kao noć, sjajnom poput plavog čelika. I oči. Zlatne, krupne, istovremeno mame toplinom boje i bodu hladnoćom metala. Nikad je nisam vidio, ali nema mi je potrebe predstavljati.

Zlatna Tigrica.

Tigrica vadi iz džepa krojački metar, razvlači ga i naginje se nad mene. Mjeri me od vrha njuške do repa. Onda mjeri i rep. Pa provlači metar ispod mene i mjeri mi opseg tijela. „Što to radiš?”

„Samo gledam hoće li mi biti dosta za bundu.” O, sranje. Toga sam se i bojavao!

„Dabogda ti je moljci izgrizli!” Možda je uspijem uvjeriti...

„No, no, ne se ljutiti, prosim lepo.” Tigrica je brzo pohvatala agramerske fore. Zastaje, prevrće mjere po glavi, a onda se zadovoljno smiješi. Nekako mi se ne sviđa taj smiješak. A ni sjaj u zlatnim očima. „Mislim da će mi biti taman!”

„Dabogda ti je aktivisti posprejali!”

„A tek rep!” Tigrica uzima rep u ruke, još uvijek mlitav, i prinosi si ga licu. Gladi svoj obraz dugim, mekim krznom, užitak joj struji cijelim tijelom. „Mmmm, baš za ovratnik!”

„Dabogda bila alergična na mačke!”

„No, a što si drugo očekivao, bundice moja mala? Znaš kako mi to radimo u Narodnoj Republici: metak u zatiljak i prodamo kao dijelove. Bunda meni, a ostalo u apoteku!”

„Mislio sam da se to radi s tigrovima.”

„Hajde, hajde, kao da će netko primijetiti razliku!” Tigrica iz drugog džepa vadi grimiznu kutijicu i rastvara je. U njoj ampula, injekcijska šprica i igla. Naravno, ne želi mi uništiti krzno, mala se rupa i ne vidi...

„Slušaj, donio sam što su mi dali!” Pokušavam s uvjerenjem i istovremeno osjećam da nešto nije sasvim u redu. Pričalo se da su Debeli i Tigrica vrlo bliski. Pričalo se da ga Tigrica voli i poštuje, iskreno i duboko. Odatle i nagađanja da joj je otac. A preda mnom nije netko shrvan boli i ispunjen bijesom.

„To je tvoja verzija”, Tigrica me gleda svojim zlatnim očima. „Otkud znam da mu nisi podmetnuo?”

Šutim, nije mi baš lako odgovoriti. Strogo među nama, da ne čuje, Tigrica je djelomično u pravu. Ako bi netko želio maknuti Debelog, najlakše bi mu bilo podmititi kurira da zamijeni iglu. Čim bi pohlepni prasac pokrenuo replikator, skriveni bi se nano-ubojica rastvorio, progrizao van i obavio svoje. Jednostavno da jednostavnije ne može biti.

Ima samo jedna rupa. Kad bih to radio, kad bi se makar i posumnjalo da sam sklon takvim sranjima, brzo bi mi firma propala. A ja već sedam godina imam zadovoljne mušterije, i to među vrlo probirljivom, ćudljivom, hirovitom, opasnom i nerijetko ne-baš-sasvim-zdravom-u-glavi klijentelom. „Da sam mu ja podmetnuo”, pokušavam s logikom, „zar misliš da bih još ostao u gradu?” Znam da Tigrica zna da sam išao kući. Očito zna, inače mi ne bi mogla smjestiti zasjedu. „Velim ti da si uhvatila pogrešnog!”

A onda Tigrica sjeda uz mene. Rukom me gladi po glavi, protjeruje prste kroz dlaku na obrazima, nježno me češka iza uha. U nekim bih drugim okolnostima počeo prestići. I ne bi stalo samo na predanju, ne pod ovako nježnim prstim. „Znam da sam uhvatila pogrešnog, dušo.”

Tigrica me i dalje miluje, a ja shvaćam da sam najebô. Ozbiljno sam najebô, iz ovoga se neću izvući nikakvom logikom i uvjerenjem. „Ali,

vidiš, bundice moja mala, postoje stvari o kojima ti ništa ne znaš. Koje ne možeš čak ni naslutiti. Koje te se, uostalom, i ne tiču. Bitno je samo da ti moraš umrijeti.” Tigričin je glasić kao da malom djetetu obećava slatkiš. A ja bih tako volio da je Arnold negdje pri ruci. „Ali, kako si nevin, bit ću milostiva. Neću te odrati živog!”

„Baš ti hvala!”

„Ništa, ništa, i drugi put.” Tigrica priprema injekciju. Ne znam što je u ampuli, Tigrica uvlači pet kubika. „Ovo neće boljeti, samo mali ubod!”

„Ali zašto?”, skoro cvilim. Hoću kupiti vrijeme, a nije baš da ga imam čime platiti. „Sama kažeš da sam nevin!”

„Dobro znaš da nevini prvi nastradaju, bundice!” Kad bi me bar prestala tako zvati! „Ti si samo pješak u igri. Djelić plana...”

„Loš plan, vjeruj mi!”

„Misliš?” Tigrica zastaje s injekcijom, u njoj počinje raditi onaj nagon svih negativaca iz loših filmova: da osuđenom na smrt ispričaju svoj pakleni naum. Svejedno, odlaže injekciju natrag u kutiju. „Što svi vide?”

„Kako to misliš?”

„Što svi vide? Kad gledaju ovu situaciju sa strane? Što svi vide? Vide da je Čelični Zmaj mrtav.” Čelični Zmaj, nekima poznat kao Wang Kim Kiu. Nadaleko poznat kô Debeli Gazda. Ne daj bože pred njime. „Znaju da si ti isporučio nano koji ga je ubio. Pavijan nam je to ispričao. Pratiš me?”